

Hoofdstuk 1

De eerste vaartocht

‘Heb jij weleens gehoord van het “dark web”?’

Adri van Dijk kijkt vluchtig opzij naar zijn vrouw Mieke die met een stapel kranten op schoot zit. Dan richt hij zich weer op de A32, waar het op deze zonnige zaterdagmorgen opvallend druk is. Behendig haalt hij met zijn enorme camper een zware vrachtwagen in. ‘Het dark web?’ herhaalt hij. ‘Is dat niet een soort internet waar criminelen op zitten?’

‘Zoiets ja. Ik lees hier in de krant van ...’, ze kijkt even goed naar de datum, ‘poe, je kunt wel merken dat we op vakantie zijn geweest. Deze krant is van ruim twee weken geleden. Maar goed, er zijn dus mensen die op het dark web allerlei dingen uit de oorlog verkopen.’

‘Waar staat dat?’ vraagt Sander gretig, terwijl hij vanaf de achterbank naar de opengeslagen krant kijkt.

‘Hier, lees zelf maar even.’ Moeder geeft de krant aan haar zoon, die hem meteen aanpakt. Zijn tweelingzus Rhodé en hun vriend Michiel Nieuwenhuis, die ook op de achterbank zitten, buigen zich meteen naar hem toe.

‘Delen oude vliegtuigen verkocht via dark web’, leest Sander hardop voor.

Van onze verslaggever

APELDOORN. Steeds vaker worden delen van historische vliegtuigen verkocht via het dark web, een moeilijk toegankelijk onderdeel van internet dat vaak wordt gebruikt voor criminele activiteiten.

Dat heeft een museumdirecteur die anoniem wil blijven, dinsdag verklaard. Verzamelaars die azen op exclusieve onderdelen van vliegtuigen uit de Eerste en Tweede Wereldoorlog worden benaderd door criminelen die gaan graven op plekken waar ooit vliegtuigen zijn neergestort. Sommige verzamelaars betalen grote bedragen voor items als stuurknuppels, staartwielen, pantserplaten, brandblussers en zelfs rubberbootjes waarmee vliegtuigbemanningen zich op zee in veiligheid konden brengen. De museumdirecteur verklaart dat het streng verboden is om het materiaal op te graven. Dat wordt aangemerkt als diefstal. Wanneer er nog resten van vliegeniers in een toestel liggen, wordt het opgraven van vliegtuigonderdelen zelfs gezien als grafschennis. Daar staan hoge straffen op.

Het artikel gaat nog even door. Als Sander het uit heeft, geeft hij de krant weer terug aan moeder. De A32 is inmiddels overgegaan in de N31. Vader stuurt nu het kampeervoertuig in de richting van Eernewoude, een plaatsje op korte afstand van de Friese hoofdstad Leeuwarden. Na drie weken in België is de familie Van Dijk enkele dagen geleden weer teruggekeerd in hun woonplaats Hasselt. Toen ze thuis waren, haalden de Campers meteen hun nieuwste aanwinst op: een rubberboot met buitenboordmotor. Dit cadeau hadden ze gekregen van Rick Cranenburgh, omdat ze tijdens hun vakantie in België

twee gevaarlijke criminelen hadden opgespoord en een geheime gang hadden ontdekt.¹ De kinderen hadden aan hun ouders gevraagd of ze de boot een keer mochten uitproberen in een groot natuurgebied. Vader had even gearzeld, maar uiteindelijk had hij de knoop doorgehakt. Als de kinderen een camping zouden vinden op hooguit een uurtje rijden van zijn bedrijf in scheepsmaterialen zou hij meegaan. Vader zou dan in de camper op zijn laptop gaan werken en moeder, die ook regelmatig bezig is in het bedrijf, zou eveneens haar laptop meenemen. Als het nodig was, zouden zij snel genoeg naar het bedrijf kunnen rijden met het autootje dat achter de camper wordt meegevoerd. De Campers zouden zich deze week wel vermaken met hun spiksplinternieuwe boot, die boven op het autootje wordt meegevoerd.

Toen de plannen eenmaal gesmeed waren, was het niet zo moeilijk meer: de kinderen hadden op internet in een mum van tijd een prachtige plek gevonden aan de rand van een grote kampeerplaats. En nu waren ze dus op weg naar een nieuwe vakantiebestemming!

‘Hier kunnen we het best een weekje uithouden!’ zegt Michiel terwijl hij vergenoegd kijkt naar de uitgestrekte weilanden, vaarten en bomenrijen die langs het raam van de camper voorbijlijden. Ze zijn inmiddels vlak bij Eernewoude.

‘Zeker weten!’ reageert Rhodé.

Vader heeft al zijn stuurmanskunst nodig om de camper tussen de toeristen door over de smalle weg te leiden. Na enige tijd draait Van Dijk een camping op. Langs de smalle lanen van de

1. Dit spannende avontuur lees je in *De nachtwacht*, deel 3 van de serie ‘Campers’.

camping staan tussen de bomen auto's geparkeerd. Vanuit zijn raam krijgt vader aanwijzingen van een medewerker. Vader loodst de camper langs een paar auto's. Dan komen ze bij een betonnen plek naast een ongeveer tien meter breed grasveld dat de camping scheidt van een vaart. Voorzichtig rijdt vader de wagen het beton op. De camper staat nog maar net stil of de kinderen springen er al uit.

Vader controleert nog even of de camper helemaal goed staat en wenkt dan naar de drie kinderen. 'Aan de slag.'

Enkele campinggasten zijn inmiddels dichterbij gekomen om het voertuig te bewonderen.

'Wat doen we eerst?' vraagt Michiel. 'De boot of de camper?'

'Eerst de camper klaarmaken', beslist vader.

Samen met vader openen Sander en Michiel de zijkant van het grote kampeervoertuig. Met wat snelle bewegingen halen ze een laadvloer tevoorschijn, waardoor het oppervlak van de camper verdubbelt. Binnen een kwartier hangen ook de canvas doeken langs de zijkanten. Moeder en Rhodé zijn inmiddels binnen druk bezig om de bedden op te maken.

Sander en Michiel plaatsen hun tent naast de camper.

Als na een halfuurtje het meeste werk gedaan is, komt Rhodé de camper uit met een dienblad met bekertjes drinken. Vader en de jongens ploffen neer in het gras. Rhodé zet het dienblad tussen hen in en neemt er een bekertje vanaf.

'Goed bezig allemaal', zegt vader terwijl hij een slok neemt.

'Straks nog even de boot te water laten en dan zijn we klaar.'

'Ik heb echt zin om te varen', verzucht Michiel.

'Daar heb je een hele week de tijd voor', reageert moeder. 'En een fijne bijkomstigheid voor jullie is dat er mooi weer wordt opgegeven.'

Meteen springt Michiel op. Hij recht zijn rug en doet zijn borst vooruit. 'Friesland, Friesland opgelet: hier komen de Campers voor doller pret. De boot gaat straks het water in; dus aan de kant allemaal, dat is naar mijn zin. We zijn voor geen kleintje vervaard; we vegen iedereen van de kaart. We gebruiken ook geen geluidsdempers; dus ... allemaal opzij voor de Campers!' 'Hou op, Michiel', giert Rhodé. 'Ik doe het bijna in m'n broek.' Vader schudt lachend zijn hoofd. 'Ehm, ik ben blij dat we geen twee boten hebben.'

'Hoezo?' vraagt Rhodé.

'Als die van jullie in het water ligt, is het zo onveilig dat ik die andere op de kant moet laten.'

Michiel glimlacht breed.

Sander rommelt intussen met zijn mobieltje. 'Kijk, ik heb een kaartje van dit gebied gevonden. Zat plek om hier te varen. Overal grote meren en smalle slootjes.'

'Goed jongens', zegt Rhodé terwijl ze opstaat. 'Haal dan even die boot van de auto. Ik zal mee helpen kijken.'

'Alleen kijken, ja', protesteert Michiel. 'En wij maar sjouwen.'

Rhodé geeft hem een vette knipoog. Samen met Sander en vader stapt Michiel op de boot af. Ze maken de boot los en dragen hem naar het water. Rhodé maakt met haar mobiel een filmpje van de tewaterlating van de rubberboot. Het ranke vaartuig beweegt lichtjes op de rimpelingen van het water.

'Ik heb zin om te varen!' roept Michiel.

'Ik ook', zeggen Sander en Rhodé tegelijk.

'Doe je zwemspullen maar aan', roept moeder. 'Anders kan ik elke dag kleren wassen.'

De kinderen draaien zich om om naar de camper te gaan. Dan horen ze een stem. 'Hallo, zijn jullie onze burens?'

Vanaf een pad komen een man en een vrouw van achter in de

dertig aangelopen, met naast hen een jongen en een meisje van ongeveer dezelfde leeftijd als de Campers.

‘Van Lingen uit Utrecht’, stelt de man zich voor. Vader en moeder geven het echtpaar een hand. De man wijst naar de kinderen. ‘Rob en Marije.’

‘Hoi’, groeten de twee.

‘Mooie camper’, wijst Van Lingen bewonderend.

‘Dankjewel.’

‘Ik kan eigenlijk wel even wat hulp gebruiken met mijn caravan. Ik rijd er niet zo vaak mee. Dus het lukt me niet om hem met de auto op de goede plek te zetten.’

Vader draait zich richting de Campers. ‘Werk aan de winkel.’

‘Oké’, roept Michiel, ‘maar daarna gaan we echt varen.’

Het blijkt niet zo moeilijk te zijn om de caravan op de juiste plaats naast de camper te duwen. Met z’n allen is de klus snel geklaard. Sander en Michiel helpen Rob en Marije ook nog even met het opzetten van hun tent. Michiel heeft al snel door hoe ze van de stokken en doeken een onderkomen moeten maken en daardoor staat de tent in no time op het grasveld.

Rhodé wijst op de boot. ‘Wij gaan zo onze nieuwe boot uitproberen. Zin om mee te gaan?’

‘Leuk!’ roept Marije.

De Campers duiken het kampeervoertuig in om hun zwemspullen aan te doen. Rob en Marije volgen hun voorbeeld door de caravan in te gaan. Even later staan ze alle vijf weer op het grasveld.

Michiel gaat als eerste naar de boot. Hij gaat achterin bij de motor zitten. De anderen volgen zijn voorbeeld en nemen voor hem plaats. Vader, moeder en de Van Lingens volgen vanaf de kant de verrichtingen van de kinderen.

Michiel voelt of de hendels van de motor goed staan. Dan

geeft hij een ruk aan een koord en meteen slaat de motor aan. Tevreden klopt Michiel op de motor. Dan duwt hij de hendel van de motor opzij, zodat hij iets van de kant afstuurt. Zacht ronkend gaat de boot naar het midden van de vaart. De kinderen wuiven naar hun ouders. 'Over een halfuur eten we!' roept moeder nog.

Sander steekt zijn duim naar moeder op, ten teken dat hij het heeft begrepen.

Op het water is het een drukte van belang. Toeristen in allerlei soorten bootjes varen kriskras door elkaar. Michiel moet goed om zich heen kijken of hij geen andere boten raakt.

Even later slaan ze rechtsaf, richting het dorp. Marije wijst op alle kleurige vlaggen op de kant. 'Gezellig!'

Enkele vaartuigen gaan richting een haven. Door de ruimte die hij nu krijgt, ziet Michiel zijn kans schoon. Hij draait de gashendel helemaal open. De motor begint te brullen en meteen spuit het bootje weg. De boeg heft zich op uit het water en met stampende golfbewegingen schiet de rubberboot over het water. De anderen houden zich goed beet aan de rand, terwijl de spetters hen om de oren vliegen. De pret duurt maar even. Voor hen ziet Michiel een roeibootje oversteken. Hij draait de hendel terug en de boeg zakt weer terug in het water. Dan maakt hij een scherpe bocht naar links. 'Wil jij nu even, Sander?'

'Goed!'

'En ik ga vanmiddag', zegt Rhodé. Ze kijkt naar Rob en Marije.

'Gaan jullie dan ook weer mee?'

'Ja, leuk!' zegt Rob.

Sander stuurt de boot nu met een gematigd tempo richting de vaart waar de camping ligt. Er zijn te veel mensen op het water om echt hard te kunnen gaan. Als ze weer vlak bij de vaart zijn, wijst Michiel op een bord op de kant dat ze op de heenweg over

het hoofd hadden gezien. Op het bord staat een oude foto en een pijl. 'Vaar daar eens heen.'

Sander volgt de aanwijzingen en laat de boot langzaam richting het bord varen. Als ze iets dichterbij zijn, kunnen ze het wat beter zien. Op de foto staat een oud vliegtuig. Onder de grote pijl staat '*Dienstvaartuigen berging Lancaster*'.

'Een Lancaster?' vraagt Rhodé.

'Volgens mij is dat een vliegtuig uit Engeland ofzo', reageert Sander.

'En die gaan ze bergen?' aarzelt Rhodé. 'Ruimen ze hem dan op, ofzo?'

'Ja, dat lijkt erop.'

'Dat wil ik weleens zien', zegt Michiel.

'Dat kan niet. Kijk maar op dat bordje', antwoordt Rhodé. 'Heb jij een dienstvaartuig? Wat dat dan ook mag zijn?'

'Zonder een speciale boot zal je er ook wel kunnen komen', beslist Sander. 'Vanmiddag gaan we kijken.'